

deel 12 – 14 oktober 1918

Alleen in God zal de mens ware vrede vinden.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand vol bitterheid en ontbering zei mijn lieve Jezus toen Hij maar net bij me was: *“Mijn dochter, de regeringen voelen de grond onder hun voeten wegzakken. Ik wil alle middelen gebruiken opdat zij zich overgeven zodat zij weer tot zichzelf komen en zullen weten dat zij alleen vanuit Mij kunnen hopen op ware vrede die duurzaam is. Daarom verneder Ik dan de een, dan weer een ander. Ik zal alle soorten middelen gebruiken opdat ze zich overgeven. Ik zal zorgen dat ze geen wapens hebben.*

Ik zal onverwachte en onvoorziene dingen doen om hen te verwarren en hen het wankelen van menselijke dingen en van zichzelf te doen verstaan. Zo zal Ik hen doen verstaan dat alleen God het stabiele Wezen is van wie zij voor al 't goede iets kunnen verwachten en dat ze als ze rechtvaardigheid en vrede willen, zij moeten zijn bij de bron van ware rechtvaardigheid en ware vrede. Iets anders zullen zij niet concluderen. Zij zullen blijven argumenteren en als het lijkt dat zij vrede zullen sluiten, zal die niet blijven duren. En later zullen ze de strijd nog heviger hervatten. Mijn dochter zoals de dingen er nu voorstaan, kan alleen mijn almachtige vinger de dingen tot rust brengen en Ik zal dat ook doen op zijn tijd. Maar grote beproevingen zijn nodig en die zullen er ook komen. Daarom is er veel geduld nodig”.

Later vervolgde Hij met meer bewogenheid en medelijden: *“Mijn dochter, de grootste kastijding is de triomf van de verderfelijken. Zuiveringen zijn nog steeds nodig. En de verderfelijken zullen in hun triomf mijn Kerk zuiveren. Later zal Ik deze verderfelijken verpletteren en ze verpulveren tot stof in de wind. Wees daarom niet geschokt door de triomfen die je hoort, maar ween samen met Mij om hun droevig lot”.*

deel 12 – 16 oktober 1918

De grote oorlog eindigt. Jezus spreekt over de verschillende oorlogvoerende mogendheden en over wat er uiteindelijk zal gebeuren.

Ik voelde me erg slecht omdat ik mijn beminnelijke Jezus miste en mijn brein was in de war bij de gedachte dat alles in mij het werk was van mijn fantasie en van de vijand. Stemmen van vrede en triomf weerklonken door Italië en ik herinnerde me dat mijn lieve Jezus me had gezegd dat Italië vernederd zou worden. Wat een pijn! Wat een dodelijke angst te denken dat mijn leven één voortdurende misleiding was. Ik voelde dat Jezus tegen me wilde spreken en ik wilde niet naar Hem luisteren en Ik wees Hem af. Ik heb drie dagen met Jezus gestreden. Bovendien was ik dikwijls zo uitgeput dat ik de kracht niet had om hem af te wijzen en Jezus praatte maar door.

Toen ontleende ik kracht aan zijn woorden en zei: “Ik wil helemaal niets weten”. Tenslotte legde Jezus zijn arm om me heen en zei: “*Kalm nou maar! Ik ben het. Luister naar Mij. Weet je niet meer dat je maanden geleden klaagde over 't arme Italië en Ik toen zei: 'Mijn dochter, wie verliest wint en wie wint verliest'. Italië en Frankrijk zijn al vernederd en zij zullen nog meer vernederd worden tot ze gezuiverd zijn en uit vrije wil naar Mij terugkeren, onafhankelijk en vredevol. In de ogenschijnlijk zuivere triomf die zij genieten, ondergaan zij al de grootste vernederingen dat niet zij maar een vreemde natie – niet eens een Europese – de vijand kwam verslaan. Dus hoe kun je van triomf spreken, wat het niet was, omdat het een vreemde mogendheid was?*

Maar dit is niets. Meer dan ooit verliezen zij zelfs meer, zowel op een spiritueel als op een aards niveau. Om deze reden zullen ze bereid zijn grotere misdaden te begaan en hevige interne revoluties zullen de tragiek van de oorlog nog overtreffen. En bovendien, wat Ik je heb gezegd betreft niet alleen de tegenwoordige tijd, maar ook de toekomst. Bovendien, wat nu niet gebeurt, zal later komen. Als iemand moeilijkheden of twijfels tegenkomt betekent het dat hij mijn woord niet verstaat. Mijn woord is eeuwig zoals Ik eeuwig ben.

Nu wil Ik je iets troostends vertellen. Italië en Frankrijk verliezen nu, terwijl Duitsland wint. Alle naties hebben wat zwarte vlekken en alle verdienen vernederingen en verwoestingen. Er zal een algehele revolutie ontstaan – verwarring overal. Ik zal de wereld vernieuwen met het zwaard, met vuur en water, met plotselinge sterfgevallen en besmettelijke ziekten. Ik zal nieuwe dingen doen ontstaan. De volkeren zullen een soort toren van Babel vormen. Zij zullen op een punt komen dat ze elkaar niet meer kunnen verstaan. De volkeren zullen tegen elkaar in opstand komen. Zij zullen geen koningen meer willen. Allen zullen vernederd worden en vrede zal alleen van Mij komen. En als je hen hoort spreken van ‘vrede’ is dat maar schijnbaar. Als Ik eenmaal alles gezuiverd heb, zal Ik op een verrassende manier ingrijpen en Ik zal de ware vrede schenken. Dan zullen allen die vernederd waren naar Mij terugkeren. Duitsland zal katholiek zijn. Ik heb plannen met haar. Engeland, Rusland en al de plaatsen waar bloed is vergoten, zullen weer tot geloof komen en zullen worden opgenomen in mijn Kerk. Er zal grote triomf en eenheid heersen onder de volkeren. Bid daarom – en het vraagt geduld, omdat dit niet zo spoedig zal zijn. Maar het vergt tijd”.

deel 12 – 24 oktober 1918

Jezus zelf wilde het schepsel voor bereiden om Hem waardig te ontvangen in de eucharistie en brengt zijn hele leven binnen in iedere hostie voor haar.

Ik bereidde mij voor om mijn lieve Jezus te ontvangen in het sacrament van de Heilige Communie en ik vroeg Hem mijn grote ellende te verhullen. Toen zei Hij: *“Mijn dochter, om zeker te zijn dat het schepsel al de nodige middelen kon hebben om Mij te ontvangen, wilde Ik aan het eind van mijn leven dit sacrament instellen, om mijn hele leven rondom iedere hostie te kunnen rangschikken, als voorbereiding voor ieder schepsel dat Mij zou ontvangen. Het schepsel zou Mij nooit hebben kunnen ontvangen als ze geen God had om haar voor te bereiden. In beslag genomen door een overmaat van liefde om Mijzelf aan het schepsel te willen geven terwijl zij niet in staat is Mij te ontvangen, leidt deze zelfde overmaat Mij, om mijn hele leven te geven om haar voor te bereiden. Dus plaatste Ik mijn werken, mijn voetstappen en mijn liefde vóór de hare. Daar mijn passie ook in Mij was, plaatste Ik ook mijn pijnen rondom haar om haar voor te bereiden. Bekleed jezelf daarom weer met Mij. Bedek jezelf met elk van mijn acten en kom Mij ontvangen”*.

Later had ik bij Jezus geklaagd omdat Hij me niet langer liet lijden zoals tevoren. Toen vervolgde Hij: *“Mijn dochter, Ik kijk niet zo zeer naar het lijden, maar naar de goede wil van de ziel en de liefde waarmee ze lijdt. Vanuit de liefde wordt het geringste lijden groot. Het geringste krijgt leven in het al en krijgt waarde. Bovendien is niet-lijden moeilijker dan het lijden zelf. Wat een zoet geweld is het voor Mij, om een schepsel te zien dat uit liefde voor Mij wil lijden. Wat maakt het Mij uit dat ze niet lijdt, als Ik zie dat niet-lijden eerder een doorborende spijker is voor haar dan het lijden zelf? Aan de andere kant, wat niet voortkomt uit goede wil maar geforceerd en zonder liefde is slechts klein, hoe groot het ook is en Ik kijk er niet eens naar. Sterker, zij zijn een last voor Mij”*.

deel 12 – 7 november 1918

Leven in de Goddelijke Wil is een gevangenis voor Jezus in de ziel en voor de ziel in Jezus.

In mijn gebruikelijke toestand zei ik tegen mijn lieve Jezus: *“Als U wilt dat ik mijn gebruikelijke toestand verlaat, hoe is het dan mogelijk dat U me zoveel tijd niet tevreden stelt”*. Waarop Hij zei: *“Dochter, wie mijn Wil doet en er in leeft, maakt van mijn Wil een gevangenis voor Mij in haar hart. Dus als ze mijn Wil doet en erin wil leven, bouwt zij aldus de muren op van deze goddelijke en hemelse gevangenis. Dan blijf Ik, tot mijn zeer grote tevredenheid gevangen binnenin haar. Als ze Mij bovendien in zichzelf opneemt, neem Ik haar in Mijzelf op om zo haar gevangenis in Mij te vormen. Dus blijft zij gevangen in Mij en Ik in haar. Als de ziel dan iets wil, zeg Ik tot haar: Jij hebt altijd mijn Wil gedaan, dan is het toch rechtvaardig dat Ik af en toe jouw wil doe. Nog sterker, door te leven in mijn Wil kan het zijn dat wat deze ziel wil de vrucht en het verlangen is van mijn eigen Wil die in haar leeft. Daarom geen zorgen. Als het nodig is zal Ik jouw wil doen”*.

deel 12 – 15 november 1918

Verschil tussen wie zich bezighoudt met zijn eigen heiliging en wie zich bezighoudt met eerherstel te geven aan Jezus en de redding van de zielen.

Ik dacht erover wat beter zou zijn: denken aan je eigen heiliging of je bezighouden met Jezus door Hem eerherstel te brengen en koste wat kost, samen met Hem te streven naar de redding van de zielen. Toen zij de gezegende Jezus: *“Mijn dochter, wie alleen denkt aan het eerherstel aan Mij en de redding van zielen, leeft op kosten van mijn heiligheid. Als Ik zie dat de ziel niets anders wil dan Mij eerherstel te geven en dat zij de echo is van mijn vurige hartslag door zielen van Mij af te smeken, zie Ik in haar de karakteristieken van mijn Mensheid. Dan vol dwaasheid jegens haar, bezit Ik haar leven ten koste van mijn heiligheid, verlangen, liefde, kracht, bloed en wonden. Je zou kunnen zeggen dat Ik mijn heiligheid ter beschikking stel, wetend dat zij niets anders wil dan wat Ik wil. Wie daarentegen alleen denkt aan haar eigen heiligheid, leeft op kosten van haar eigen heiligheid, haar eigen kracht en eigen liefde. Oh, hoe ellendig zal zij opgroeien. Ze zal al de zwaarte van haar ellende voelen en zal voortdurend strijd voeren met zichzelf. Maar wie leeft op kosten van mijn heiligheid zal in vrede leven met zichzelf en met Mij. Haar weg zal vredig zijn. Ik zal waken over haar gedachten en over iedere vezel van haar hart en Ik zal naijverig zijn als niet iedere vezel Mij smeekt om zielen en haar wezen zich niet voortdurend uitstort in Mij om mij zo eerherstel te bieden. Voel je mee met deze naijver van Mij?”*

deel 12 – 16 november 1918

De triomf van de boosaardigen. Vernedering daarentegen is licht en genade.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand was mijn lieve Jezus juist gekomen en het leek of Hij een scherpe pijn in zijn hart voelde en Hij vroeg mijn hulp en ik hoorde Hem zeggen: *“Mijn dochter, wat een reeksen beledigingen in deze dagen! Wat een satanische triomf! De voorspoed van de goddeloze is het slechtste teken. Bovendien, het geloof wordt verdreven en verdwijnt in deze naties die gevangen blijven in een duistere gevangenis. De vernederingen van de goddelozen echter zijn even zo vele schuren waardoor een beetje licht binnenkomt dat weer bij hen binnenkomt en hun geloof zal brengen en ook aan diezelfde naties. Dus de vernederingen zullen hun meer goed doen dan welke overwinning of verovering dan ook. Wat een kritieke momenten zullen zij doormaken! De hel en de boosaardigen worden verteerd door woede om hun boosheid te starten. Arme kinderen van Mij, arme Kerk van Mij!”*

deel 12 – 29 november 1918

Jezus doet de wil van Luisa, vereenzelvigt haar wil met de zijne. De boosaardigen gaan door met hun plannen voor de revolutie.

In mijn gebruikelijke toestand vroeg ik mijn altijd beminnelijke Jezus wat Hij me ooit beloofd had – dat Hij, als de ziel altijd zijn Wil doet, soms de wil van de ziel doet. Dus zei ik Hem: “Precies vandaag moet U mijn wil doen”. Waarop Jezus toen Hij kwam zei: *“Mijn dochter, weet je niet dat als een ziel buiten mijn Wil treedt, het is als een dag zonder zon, zonder warmte, zonder het leven van de goddelijke act in haar?”* En ik: “Mijn liefde, moge de Hemel mij beletten om dit te doen. Ik zou liever sterven dan uit uw Wil te treden. Leg daarom uw Wil in mij en zeg dan: ‘Het is mijn Wil om vandaag jouw wil te doen’. Waarop Jezus: *“Ach, ondeugend ding, heel goed. Ik zal je tevreden stellen. Ik zal je bij Me hebben zolang Ik wil en dan zal Ikzelf je vrij laten”. Oh hoe tevreden was ik, omdat Jezus zonder mijn Wil te doen, zijn Wil in de mijne bracht en door zijn Wil te doen, de mijne deed!”*

Nadien vermaakte Jezus zich met mij en het kwam mij voor dat Hij de top van zijn vinger in zijn allerkostbaarste bloed doopte en mijn voorhoofd ogen, mond en hart van een teken voorzag. En toen kustte Hij me. Toen ik zag hoe hartelijk en lief Hij deed, verlangde ik ernaar uit zijn mond de bitterheid van zijn hart te zuigen, zoals ik tevoren deed. Maar Jezus trok zich direct een beetje terug en toonde mij een verzameling andere geselingen die Hij in zijn hand had en Hij zei: *“Kijk, dit zijn andere geselingen om op de aarde uit te storten; daarom stort Ik mijn bitterheid niet in jou. De vijand heeft al zijn interne plannen klaar om revoluties te ontketen. Nu blijft niets anders over dan de voorbereidingen voor hun planning naar buiten toe af te maken. Helaas, mijn dochter hoe vol verdriet is mijn hart! Ik heb niemand om mijn hart te luchten. Daarom wil Ik het verdriet met jou delen. Ik heb je geduld nodig om Mij telkens weer te horen spreken over trieste dingen. Ik weet dat je eronder lijdt, maar de liefde brengt Mij ertoe. Liefde wil haar pijnen bekend maken aan de geliefde. Ik zou niet weten wat te doen als Ik mijn hart niet kan luchten bij jou”*.

Ik voelde me slecht toen ik Jezus zo verbitterd zag. Ik voelde zijn pijnen in mijn eigen hart. En om mij wat verlichting te schenken, gaf Hij me kleine slokjes zeer zoete melk. Later vervolgde Hij: *“Ik trek me terug en laat jou vrij”*.

deel 12 – 4 december 1918

Betekenis van de gevangenis van Jezus in zijn Passie. De bedoeling van Jezus gevangenneming tijdens zijn Passie.

Ik bracht deze nacht samen met Jezus in de gevangenis door. Ik Had medelijden met

Hem. Ik omhelsde zijn knieën om Hem te ondersteunen. En Jezus zei: *“Mijn dochter, in mijn Passie wilde Ik zelfs de gevangenis ondergaan om het schepsel te bevrijden van de gevangenis van de zonde. Oh, wat een verschrikkelijke gevangenis is de zonde voor de mens. Zijn begeerten ketenen hem als een verdorven slaaf en mijn gevangenis en mijn ketenen bevrijden hem en maken hem los.*

Voor liefhebbende zielen vormde mijn gevangenis hun gevangenis van liefde waar zij veilig waren en beschermd voor alles en iedereen. Ik kies hen als levende gevangenen en tabernakels die Mij konden verwarmen tegen de kou van de stenen tabernakels – en zelfs nog meer tegen de kou van de schepselen die Mij in hen gevangen houden en Mij laten sterven van kou en honger. Daarom verlaat Ik dikwijls de gevangenis van de tabernakels en kom Ik in je hart om Me te warmen en Me te voeden met jouw liefde. Bovendien zeg Ik je, als Ik zie hoe je op zoek bent naar Mij in de tabernakels van de kerken: ‘Ben jij niet mijn ware gevangenis van liefde?’ Zoek naar Mij in je hart en heb Me Lief!”

deel 12 – 18 december 1918

Het gebed van de ziel, verborgen in Jezus, herhaalt zijn verborgen leven in Nazareth.

Ik zei tegen mijn lieve Jezus: “Kijk, ik weet niet hoe ik U iets kan geven en ik heb ook niets te geven. Niettemin wil ik U mijn niets-zijn geven. Ik verenig deze nietigheid van mij met het Al dat U bent en ik vraag U zielen. Dus als ik adem, vraagt mijn adem zielen van U. Met onophoudelijk roepen vragen mijn hartslagen zielen van U. De beweging van mijn armen, het bloed dat circuleert in mij, het knippen van mijn ogen, de beweging van mijn lippen zijn vragen om zielen. Voorts vraag ik dit verenigd met U, met uw liefde en uw Wil zodat allen in U kunnen horen mijn onophoudelijke roep die altijd vraagt om zielen”.

Terwijl ik dit en andere dingen zei, bewoog Jezus in mijn binnenste en zei: *“Mijn dochter, hoe lief en behaaglijk zijn voor Mij de gebeden van zielen die intiem met Mij zijn. Hoe voel Ik hoe mijn verborgen leven in Nazareth herhaald wordt, zonder enige uitwendige manifestatie, zonder mensen rondom, zonder belgeluid – volledig genegeerd en alleen, zodat Ik nauwelijks gekend werd. Ik steeg omhoog tussen Hemel en aarde en Ik vroeg om zielen. En terwijl Ik dit deed, werd mijn stem in de Hemel gehoord en die trok de liefde van de Vader aan om Mij zielen te geven. Voorts riep dit geluid dat echode in de harten met welluidende stem: ‘Zielen’! Hoeveel wonderen bewerkte Ik niet in mijn verborgen leven! Zij zijn alleen bekend bij mijn Vader in de Hemel en mijn Moeder op aarde. Dus, verborgen ziel, bid intiem met Mij. Als er op aarde geen geluid wordt gehoord, klinken jouw gebeden als bellen meer vibrerend in de Hemel opdat allen van de Hemel zich met jou verenigen opdat*

barmhartigheid op aarde neerdaalt. Aldus weerklinken ze niet in de oren, maar in de harten van schepselen en zij stellen zich in om zich te bekeren”.

deel 12 – 25 december 1918

Al wat Luisa doet en ervaart is het leven van Jezus dat Hij in haar weer beleeft. De biechtvader neemt de rol van St Jozef op zich.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand voelde ik me heel gekweld om verschillende redenen. Toen zei de gezegende Jezus alsof Hij medelijden met me had: *“Mijn dochter, wees niet zo bedrukt. Heb moed, Ik ben met je. Sterker, Ik zet mijn leven in jou voort. Daarom ervaar je nu de zwaarte van de rechtvaardigheid en je zou je er graag van willen ontdoen. Nu eens voel je de scheiding van de zielen die zichzelf verloren willen laten gaan, dan weer de behoefte dat allen Mij willen beminnen. Maar als je ziet dat je niet voldoende liefde hebt, dompel je je onder in mijn liefde en neemt net zoveel liefde als iedereen aan Mij zou moeten geven. En als je dan je zilveren stem laat klinken, heb je Me lief voor iedereen. Bovendien, geloof je dat jij het bent die het doet in al het andere? Helemaal niet! Dat ben Ik. Ik ben het die mijn leven in jou herhaalt. Ik voel het verlangen door jou bemind te worden, niet met de liefde van een schepsel maar met mijn eigen liefde. Dus vorm Ik je om. Ik wil je in mijn Wil, omdat Ik in jou degene wil vinden die aanvult voor Mij en voor alle schepselen. Ik wil jou als een instrument dat zich er toe leent om al de geluiden uit te zenden die Ik wil maken”.* Waarop ik zei: *“Mijn Liefde, er zijn bepaalde tijden waarin het leven zichzelf bitter maakt, vooral in omstandigheden waarin U mij hebt geplaatst”.* Toen vervolgde Jezus, wetend wat ik Hem wilde zeggen: *“En jij, waar ben je bang voor? Ik ben Degene die aan alles denk. Bovendien, als iemand je leidt, geef Ik de genade aan hem. Als het een ander is geef Ik de genade aan de ander. En dan, het zijn niet zij die jou bijstaan, maar Ik zelf. Daar komt bij, naarmate zij mijn werk waarderen, mijn woorden en mijn lessen, zal Ik hun de ruimte geven”.*

En ik, *“Mijn Jezus, de biechtvader waardeerde heel erg wat U zei, zo erg dat hij het bewaarde en moeite deed om me te laten schrijven. En wat zult U hem geven?”*

Toen zei Jezus: *“Ik zal hem de hemel geven als vergoeding en Ik zal hem beschouwen alsof hij de taak heeft van St. Jozef en mijn Moeder die mijn leven op aarde hebben begeleid en moeite hadden om Mij te voeden en Me te helpen. Nu mijn leven in jou is, beschouw Ik zijn hulp en zijn offers alsof mijn Moeder en St. Jozef het voor Mij weer deden. Ben je niet gelukkig?”* En ik: *“Dank U, oh Jezus”.*

deel 12 – 27 december 1918

Het woord van Jezus is een zon en Luisa moet dat opschrijven voor het heil van iedereen.

De afgelopen dagen heb ik niets op papier gezet van wat Jezus me zei. Ik voelde me onwillig, en Jezus zei toen Hij kwam: *“Mijn dochter, waarom schrijf je niet? Mijn woord is licht. Sterker, als de zon zich weerspiegelt in alle ogen zodat allen voldoende licht hebben naar behoefte, dan is ieder woord van Mij meer dan een zon die voldoende licht geeft om ieder brein te verlichten en elk hart te verwarmen. Dus elk woord van Mij is een zon die uit Mij voortkomt, die jou nu ten dienste staat, maar als je het opschrijft zal het ook dienen voor anderen. Door niet te schrijven ga je deze zon verstikken en je belemmert Mij mijn liefde uit te delen, alsmede al het goede dat een zon teweeg kan brengen”*. Waarop ik zei: *“Helaas, mijn Jezus, wie zal er mediteren over deze woorden op papier die U me gezegd hebt?”* En Hij: *“Dit is niet jouw zorg, maar de mijne. Voorts, zelfs als er niet over wordt gemediteerd, wat niet het geval zal zijn, zullen de vele zonnen van mijn woorden majestueus opgaan en zich vestigen voor het heil van allen. Integendeel, door niet te schrijven belet je de zon op te gaan en je zult veel kwaad aanrichten. Bovendien als men de zon belemmert om op te gaan in de blauwe hemel, hoeveel kwaad zou dat betekenen voor de aarde? Wat de zon de natuur aandoet door niet op te gaan, dat doe jij de zielen aan! En dan, het is de glorie van de zon majesteitelijk te schijnen en de aarde en alles in zijn licht op te nemen alsof hij die in zijn handen neemt. Het kwaad komt toe aan wie er geen voordeel uit trekt. Zo zal de zon van mijn woord zijn. Het zal mijn glorie zijn zo vele verschillende zonnen op te laten gaan, verrukkelijk en prachtig, net zo veel als Ik woorden uitspreek. Het kwaad zal zijn voor wie er geen voordeel mee doet”*.

deel 12 – 2 januari 1919

In de Passie was alles stil in Jezus. In de zielen moet alles stil zijn wat henzelf aangaat en zij moeten spreken over alles wat van Jezus komt.

Vanmorgen toonde mijn beminnelijke Jezus zich onder een stortvloed van slagen. En met zijn lieve blik, keek Hij me aan met een vraag om hulp en onderkomen. Ik vloog naar Jezus toe om Hem van die slagen te bevrijden en Hem in mijn hart te sluiten en Jezus zei: *“Mijn dochter, mijn Mensheid was stil onder slagen van de kastijdingen. Sterker nog, niet alleen mijn mond zweeg maar alles in Mij was stil. Stilte was achting, stilte was glorie, macht en eer. Maar stilzwijgend spraken zij welsprekend van mijn geduld, de vernederingen, mijn wonden, mijn bloed, zelfs de vernietiging van mijn Wezen, bijna tot stof. Vanuit mijn vurige liefde voor de gezondheid van de zielen klonk een echo naar al mijn pijnen.*

Dit mijn dochter is het ware beeld van liefhebbende zielen. Alles moet stil zijn in hen: achting, glorie, vreugde, eer, grootheid, schepselen, hun wil. Als iets hiervan zich zou voordoen, moeten die dood zijn voor haar, alsof ze niets zag. In plaats daarvan moet zij binnenin haar mijn geduld bewaren, mijn glorie, mijn achting, mijn pijnen. Alles wat ze doet, denkt en bemint, zal niets anders zijn dan liefde die een enkele echo vormt met de mijne en Mij zal vragen om zielen. Maar helaas, hoe klein is het aantal dat naar Mij luistert!”

deel 12 – 4 januari 1919

Luisa lijdt als nog een Mensheid van Jezus in de Passie met de kracht en de uitwerking van de pijnen van Jezus.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand was ik zo gekweld door het gemis van mijn lieve Jezus. Niettemin probeerde ik met Hem verenigd te zijn door één van ‘de Uren van de Passie’ te doen zo goed ik kon. Ik deed het uur van ‘Jezus aan het kruis’, toen ik Hem hoorde in mijn binnenste. Hij vouwde zijn handen en met duidelijke stem zei Hij: *“Mijn Vader, neem het offer aan van deze dochter van Mij, van de pijn dat ze Mij mist. Ziet U niet hoe ze lijdt? De pijn verlaat haar als levenloos, beroofd van Mij, zo erg dat ofschoon verborgen, Ik gedwongen ben samen met haar te lijden om haar kracht te geven, anders zou ze bezwijken. Oh Vader, aanvaard het, verenigd met de pijn die Ik voelde op het kruis toen Ik zelfs door U verlaten was en geef dat het gemis van Mij dat zij voelt, licht wordt, kennis, goddelijk leven in andere zielen en alles wat Ik liet doordringen in mijn verlatenheid”*. Dit gezegd hebbend, verdween Hij weer.

Ik voelde me versteend van pijn en al wenend zei ik: *“Mijn leven, Jezus, ach ja, geef mij zielen! En de sterkste band die U dwingt hen aan mij te geven is de afgrijselijke pijn U te moeten missen. Bovendien, deze pijn stroomt in uw Wil zodat allen geraakt worden door mijn pijn en mijn onophoudelijk wenen en zij geven zich over”*.

Toen de gezegende Jezus tegen de avond kwam vervolgde Hij: *“Dochter en toevlucht van Mij, wat een zoete harmonie bracht jouw pijn vandaag in mijn Wil. Mijn Wil is in de Hemel en jouw pijn die zich in mijn Wil bevindt, is in harmonie in de Hemel. En met haar gewezen vraagt die de Heilige Drie-eenheid om zielen. Toen vroeg mijn Wil, die stroomde in alle engelen en heiligen, in jouw pijn zielen van hen, zo veel dat zij geslagen bleven door jouw pijn en samen met jouw pijn riepen allen: ‘Zielen, zielen!’ Mijn majesteit, mijn Wil, stroomde in alle schepselen en jouw pijn heeft alle harten beroerd en riep tegen iedereen: ‘Red jezelf! Red jezelf!’ Mijn Wil concentreerde zich in jou en als een stralende zon waakte die over allen om hen te*

bekeren. Zie je wat een groot goed? Niettemin wie kent de waarde, de niet te berekenen prijs van mijn Wil?"

deel 12 – 8 januari 1919

Pijn van Jezus vanwege het droevig lot van de wereld. Jezus wil de slechte herders uitschakelen. Wat de Goddelijke Wil binnenkomt wordt eeuwig, oneindig en onmetelijk krachtens zijn Willen.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand was ik zonder mijn lieve Jezus vol kwellingen. Toen kwam Hij onverwachts, maar vermoeid en gekweld, alsof Hij zocht naar een toevluchtsoord in mijn hart om zich zo te ontdoen van de ernstige beledigingen die ze Hem aandeden. Een teken gevend zei Hij: *"Mijn dochter, zie je niet hoe ze Me terwijl Ik Me verberg, vervolgen? Helaas, zij willen Me buiten werken of Me tenminste de minste plaats geven. Laat Me mijn hart luchten. Het is al dagen lang dat Ik je niet gesproken heb over het lot van de wereld of over de kastijdingen die ze uitlokken door hun slechtheid. En de pijn concentreert zich helemaal op mijn hart. Ik wil er met jou over spreken opdat je er in zou delen. En zo delen we samen het lot van de schepselen om samen te kunnen bidden, lijden en wenen voor hun heil.*

Helaas, mijn dochter, er zal strijd zijn onder hen. De dood zal veel levens wegmaaien en zelfs priesters. Oh hoe velen zijn gemaskerd, verkleed als priester. Ik wil hen wegnemen vóór de kerkvervolging en de revoluties ontstaan. Wie weet bekeren ze zich op het moment van sterven? Als Ik hen verlaat zullen die vermomde priesters hun maskers afleggen in de vervolging. Zij zullen zich aansluiten bij de sektariërs en de hevigste vijanden van de Kerk worden – en hun redding zal zelfs nog moeilijker zijn". Waarop ik, hevig gekweld, zei: *"Helaas mijn Jezus, wat een pijn, om U te horen spreken over deze gezegende kastijdingen! En wat moeten de mensen zonder priesters? Er zijn er al zo weinig en u wilt er nog meer uitschakelen. Wie zal dan de sacramenten toedienen? Wie zal uw wetten onderwijzen?"*

En Jezus: *"Mijn dochter, kwel jezelf niet zo! Het kleine aantal is niet het probleem. Ik zal aan één de genade en kracht geven die Ik aan tien of twintig geef. En één zal de waarde hebben van tien of twintig. Ik kan in alles voorzien. Bovendien zijn veel priesters, die niet goed zijn, vergif voor de mensen. In plaats van het goede, bedrijven ze kwaad. En Ik zal niets anders doen dan de belangrijkste elementen die de mensen vergiftigen, uitschakelen".* Jezus verdween en ik bleef achter met een doorn in mijn hart vanwege wat Hij me zei. En ik was bijna angstig bij de gedachte aan de pijnen van mijn lieve Jezus en de vele arme schepselen. Toen kwam Jezus terug en met zijn arm rond mijn nek zei Hij: *"Mijn geliefde, houd moed! Kom in Mij*

binnen en werp je in de onmetelijke zee van Mijn Wil, van mijn Liefde. Verberg je in de Wil en de ongeschapen Liefde van je Schepper. Mijn Wil heeft de macht om alles wat in mijn Wil binnenkomt oneindig te maken en om de acten van schepselen te verheffen en om te vormen in eeuwige acten. Dat komt omdat wat in mijn Wil binnengaat het eeuwige verkrijgt, het oneindige en het onmetelijke, en kwijt raakt wat een begin heeft, een einde en wat klein is. Zoals mijn Wil is, zo worden hun acten.

Zeg daarom: “Roep hard: ‘Ik heb je lief’ In mijn Wil zal Ik de toon horen van mijn eeuwige liefde. Ik zal ervaren hoe geschapen liefde verborgen is in ongeschapen Liefde en ik zal Me geliefd voelen door het schepsel met eeuwige, oneindige en onmetelijke liefde – vandaar een liefde Mij waardig die iets goedmaakt en Mij kan antwoorden met de liefde van allen”.

Ik bleef verrast achter en verrukt zei ik: “Jezus wat zegt U mij?” En Hij: “Mijn lieveling, wees niet verwonderd. Alles is eeuwig in Mij. Niets heeft begin of einde. Jij en alle schepselen waren eeuwig in mijn gedachten. De liefde waarmee Ik de schepping schiep die uit Mij ontsprong en die geschonken werd aan ieder hart, was eeuwig. Waarom verwondering dat het schepsel dat haar eigen willen loslaat binnengaat in mijn Wil? Of dat zij door zich te verenigen met de liefde die verlangt naar haar en haar liefhad zelfs vanaf de eeuwigheid en door zich te verbinden met de eeuwige liefde waaruit zij ontstond, doet zij haar acten, heeft ze Mij lief en verkrijgt ze zijn waarden en zijn eeuwige en onmetelijke macht. Oh, hoe weinig is mijn Willen bekend, daarom is die noch geliefd, noch gewaardeerd. Bovendien, daarom stelt het schepsel zich tevreden met louter dingen en werken alsof ze geen eeuwig maar tijdelijk begin heeft”.

Ik weet zelf niet of ik nonsens vertel. Mijn beminnelijke Jezus werpt in mijn brein zo’n licht over zijn allerheiligst Willen dat ik het niet alleen niet kan bevatten, maar ik mis de juiste woorden om me uit te drukken. Terwijl mijn brein zich verloor in dit licht, gaf de gezegende Jezus me een voorbeeld en zei: “Om beter te begrijpen wat Ik je zei: stel je een zon voor. Deze zon straalt zo veel lichtjes uit die zich verspreiden over de hele schepping terwijl die hun alle vrijheid schenkt om ofwel verspreid over de schepping of wel in dezelfde zon te leven waaruit zij voortkwamen. Is het niet juist dat de lichtjes die in de zon leven – hun acten, hun liefde – de warmte krijgen, de liefde, en de macht en de onmetelijkheid van dezelfde zon? Bovendien, als zij in de zon blijven, zijn zij een deel van de zon. Zij leven op kosten van de zon en hebben hetzelfde leven als de zon. Zij voegen niets toe aan de zon en zij onttrekken niets aan deze zon omdat wat onmetelijk is niet onderhevig is aan toename noch afname. De zon krijgt alleen de glorie en de eer die de lichtjes terugsturen om een gemeenschappelijk leven ermee te leven. Bovendien is dit alles de vervulling en voldoening van de zon.

De zon ben Ik. De lichtjes die loskomen van de zon zijn de schepselen. En de lichten die in de zon leven zijn de zielen die in mijn Wil leven. Heb je 't nu begrepen?"

Waarop ik zei: "Ik denk het wel". Maar wie kan zeggen wat ik begreep? Ik had stil willen zijn maar het Fiat van Jezus wilde dat niet – en in zijn Willen schrijf ik. Moge Hij voor altijd gezegend zijn.

deel 12 – 25 januari 1919

Luisa is voor de Godheid als nog een Mensheid van Jezus, die met haar martelaarschap van liefde zielen verdedigt. Wie in de Goddelijke Wil leeft bezit de sleutel van Licht om in God binnen te gaan.

Na het verstrijken van erg bittere dagen door het missen van mijn lieve Jezus, van mijn Alles, kon mijn arme hart het niet langer volhouden. Ik zei tot mezelf: "Wat een hard lot werd voor mij weggelegd! Na zo veel beloften heeft Hij me verlaten. Waar is mijn Liefde nu? Helaas, wie weet was ik de oorzaak dat Hij me verliet, door mezelf onwaardig te maken voor Hem. Ach, misschien is het vanwege die nacht dat Hij wilde spreken over de ellende van de wereld en dat ik, toen Hij begon te zeggen dat het hart van de mens dorst naar bloed en dat de strijd niet voorbij is omdat de dorst naar bloed nog niet over is in het menselijk hart, tegen Hem had gezegd: 'Jezus, U wilt altijd maar spreken over deze ellende. Laat ons die negeren en over iets anders spreken'. En gekweld viel Hij stil. Helaas misschien is Hij beledigd. Mijn Leven, vergeef me. Ik zal het niet meer doen, maar kom!"

Toen, terwijl ik dit zei en andere nonsens voelde ik dat ik m'n bewustzijn verloor. En ik zag binnenin mij mijn lieve Jezus, alleen en zwijgzaam die in mijn binnenste van de ene plaats naar de andere ging – nu eens huppelde Hij naar een punt, dan weer struikelde Hij naar een ander. Ik was helemaal in de war en durfde niets te zeggen, maar ik dacht, wie weet hoeveel zonden in mij doen Jezus struikelen.

Maar Hij, een en al goedheid, keek naar mij. Hij leek eerder vermoeid en transpireerde. En Hij zei: "*Mijn dochter, arme martelaar, niet voor het geloof maar uit liefde. Martelaar, niet menselijk maar goddelijk. Omdat je wreedste martelaarschap is Mij te moeten ontberen, wat het zegel van goddelijke martelaar op jou drukt, waarom ben je bang en twijfel je aan mijn Liefde? En dan, hoe zou Ik je kunnen verlaten? Ik leef in jou als in mijn Mensheid. En zoals Ik in Mijzelf de hele wereld bezit, zo bezit Ik die in jou. Heb je niet gezien dat Ik terwijl Ik liep, nu eens struikelde en dan weer huppelde. Het waren de zonden, de slechte zielen die Ik tegenkwam. Wat een pijn voor mijn hart! Het is vanuit jouw binnenste dat Ik het lot van de wereld met je deel. Het is jouw mensheid die eerherstel brengt zoals mijn Mensheid bracht aan mijn Godheid. Als mijn Godheid mijn Mensheid niet had gehad die eerherstel bracht dan hadden die arme zielen nooit een ontsnappingskans*

gehad, noch in de tijd noch in de eeuwigheid. Bovendien, de goddelijke rechtvaardigheid zou het schepsel niet langer beschouwen als zijn eigendom of dat het de redding zou verdienen, maar als vijand die vernietiging verdiende.

Nu is mijn Mensheid verheerlijkt en Ik heb een mensheid nodig die in staat is samen met Mij te verwonden, te lijden en pijnen te delen, zielen die samen met Mij lief hebben en hun leven geven om hen te redden. Ik heb jou gekozen, ben je niet vereerd? Dus wil Ik je alles vertellen over mijn pijnen, de kastijdingen die schepselen verdienen, zodat je overal in deelt en één wordt met Mij. Daarom wil Ik je in de hoogte van mijn Wil, want waar je niet met jouw wil kunt komen, met de Mijne zul je alles bereiken wat geschikt is voor de taak van mijn Mensheid. Daarom wees niet meer bang. Kwel Me niet met je pijnen, met je angst dat Ik je in de steek zou kunnen laten. Ik krijg daar voldoende van van andere schepselen. Wil je met jouw pijnen de mijne nog uitbreiden? Nee, nee, wees er zeker van dat jouw Jezus je niet zal verlaten”.

Nadien keerde Hij terug en verscheen aan 't kruis. En mij omvormend in Hem en in zijn pijnen vervolgde Hij: *“Mijn dochter, mijn Wil is Licht en wie daar in leeft wordt Licht. Bovendien gaat zij gemakkelijk als licht binnen in mijn zuivere Licht en zij heeft de sleutel om open te doen en te nemen wat zij wil. Maar een sleutel die moet open doen mag niet roestig zijn en niet vuil. Bovendien moet het sleutelgat van ijzer zijn, anders kan de sleutel de deur niet openen. De ziel moet dus om open te doen met de sleutel van mijn Willen, niet vol zijn met de roest van haar wil of het minste spoortje slijk van aardse dingen. Alleen zo kunnen Wij samen werken. Zij kan doen wat zij wil met Mij en Ik kan doen wat Ik wil met haar”.*

Hierna zag ik mijn moeder en mijn overleden biechtvader. Ik wilde met hen spreken over mijn toestand en zij zeiden me: *“Deze dagen heb je het risico gelopen dat de Heer je het slachtofferschap zou afnemen. En wij, en allen in de Hemel en het vagevuur, hebben vurig gebeden en veel gedaan opdat de Heer het niet zou doen. Hieruit kun je afleiden hoe de rechtvaardigheid nog steeds vol ernstige kastijdingen is. Heb daarom geduld en mat je niet af”.*

deel 12 – 27 januari 1919

De drie smartelijkste wonden van Jezus' Hart waaraan de Hemelse Moeder en Luisa deelhebben.

In mijn gebruikelijke toestand toonde mijn altijd beminnelijke Jezus mij bij zijn komst zijn aanbiddelijk Hart vol wonden waaruit stromen bloed vloeiden. Toen zei Hij me heel smartelijk:

“Mijn dochter, onder de vele wonden van Mijn Hart zijn er drie wonden die Mij dodelijke pijn geven en zoveel bittere smart dat die erger zijn dan alle andere wonden samen.

De eerste: Dat zijn de pijnen van Mijn liefhebbende zielen. Wanneer Ik een ziel zie die Mij totaal toebehoort, die lijdt omwille van Mij, gekweld, vertrap en bereid om zelfs de smartelijkste dood te ondergaan voor Mij, dan voel Ik haar pijnen alsof het de Mijne zijn en misschien zelfs meer dan dat. Ach, liefde weet de diepste kloven te openen om geen andere pijnen te hoeven voelen.

In deze eerste wond treedt Mijn lieve Moeder het eerst van allen binnen. O, hoe vloeide Haar Hart, doorboord vanwege Mijn pijnen, over in het Mijne en het voelde in zichzelf al de doorboringen. Bovendien voelde Ik in Mijn Hart, toen Ik haar vanwege Mijn dood zag sterven en toch niet sterven, het lijden, de hardvochtigheid van Haar martelaarschap. En Ik voelde de pijnen van Mijn dood die het Hart van Mijn Moeder voelde; en Mijn Hart stierf samen met haar. Dus al Mijn pijn verenigd met de pijn van Mijn Moeder, overtrof alles. Het is passend dat Mijn Hemelse Moeder de eerste plaats innam in Mijn Hart net zo goed in smart als in liefde, omdat Zij in iedere pijn die Zij onderging uit liefde voor Mij, zeeën van genade en liefde liet stromen die overliepen vanuit Haar doorboorde Hart. In deze wond gaan alle zielen binnen die lijden omwille van Mij en enkel uit liefde voor Mij. In deze wond ga jij binnen.

Bovendien zelfs als allen Mij zouden beledigen en Mij niet zouden beminnen, vind Ik in jou de liefde die antwoordt namens iedereen. En daarom kom Ik heel snel, wanneer schepselen Me vervolgen en Mij dwingen van hen weg te vluchten, om in jou Mijn toevlucht te nemen als in een schuilplaats. Als Ik dan Mijn liefde vind, heb Ik geen spijt dat Ik Hemel en aarde geschapen heb en dat Ik zoveel geleden heb. Een ziel die Mij liefheeft en voor Mij lijdt, is heel mijn troost, mijn tevredenheid, mijn geluk en genoegdoening voor alles wat Ik heb gedaan. Verder, afgezien van al het overige, geniet Ik van haar en amuseer Me.

Daarom heeft deze liefdedwonde in Mijn Hart, die de pijnlijkste is en alles overtreft tegelijkertijd twee effecten: het bezorgt Mij intense pijn en grote vreugde, onuitsprekelijke bitterheid en onbeschrijflijke zoetheid, pijnlijke dood en glorievol leven. Het zijn de buitensporigheden van Mijn liefde, onbegrijpelijk voor de geschapen geest. En inderdaad, wat een tevredenheid vond Mijn Hart in de smarten van Mijn doorboorde Moeder”.

De tweede dodelijke wonde van Mijn Hart is ondankbaarheid. Met ondankbaarheid sluit het schepsel Mijn Hart af. Liever gezegd, zijzelf draait de sleutel tweemaal om in het slot. En Mijn Hart zwelt omdat het genade en liefde wil uitstorten en het kan het niet omdat het schepsel Mij buitengesloten heeft en het verzegeld heeft met ondankbaarheid. Dan word Ik boos; Ik voel me gekweld zonder de hoop dat Mijn

wond kan worden genezen, omdat ondankbaarheid Mij altijd verbittert en Mij een dodelijke pijn bezorgt.

De derde wond is koppigheid. Wat een dodelijke wond voor Mijn Hart. Koppigheid vernietigt al het goede dat Ik voor het schepsel heb gedaan. Het is de handtekening onder de verklaring van het schepsel dat hij Mij niet meer kent en Mij niet meer toebehoort. Het is de sleutel voor de hel waarin het schepsel zichzelf stort. Dan voelt Mijn Hart de kloof en breekt in stukken. En één van die stukken is van Mij afgescheurd. Wat een dodelijk wond is koppigheid!

Mijn dochter, kom in mijn hart en deel in mijn wonden. Heb medelijden met mijn verscheurde hart en samen zullen we lijden en bidden”.

Ik trad binnen in zijn hart.

Hoe pijnlijk, maar hoe mooi was het om samen met Jezus te lijden en te bidden.

deel 12 – 29 januari 1919

De drie tijdperken van de wereld en de drie vernieuwingen. Wat leven in de Goddelijke Wil is. De roeping van Luisa.

Ik aanbad de wonden van de gezegende Jezus en aan het slot bad ik het Credo met de bedoeling binnen te gaan in de onmetelijkheid van het goddelijk Willen waar alle acten van de schepselen zijn van verleden, heden en toekomst – en ook die acten die het schepsel moest doen maar niet heeft gedaan uit onachtzaamheid of kwade wil. Waarop ik zei: “Mijn Jezus, mijn liefde, ik ga bidden in uw Willen en met dit Credo herdoe en herstel ik alle acten van geloof die de schepselen niet hebben gedaan, al het ongeloof en ik schenk God de aanbidding die Hem toekomt als Schepper”.

Terwijl ik dit zei en nog andere dingen voelde ik hoe ik mijn intellect in de Goddelijke Wil verloor. Bovendien voelde ik hoe een licht mijn intellect bekleedde waarbinnen ik me bewust werd van mijn lieve Jezus. En dat Licht sprak en sprak, maar wie kan alles verwoorden? Ik zal het wat verward zeggen en ik voel zo’n weerzin dat als de gehoorzaamheid niet zo streng en milder was, zou die me niet verplichten tot bepaalde offers. Maar U, mijn leven, geeft me kracht en laat dit arme onnozelaartje niet over aan zichzelf.

Toen overkwam het mij dat Hij zei: “Mijn geliefde dochter, Ik wil je de orde van mijn voorzienigheid bekend maken. Gedurende iedere twee duizend jaar heb Ik de wereld vernieuwd. De eerste twee duizend jaar vernieuwde Ik die door de zondvloed. De tweede twee duizend jaar vernieuwde Ik met mijn komst naar de aarde waardoor Ik mijn Mensheid toonde van waaruit via vele openingen mijn

Godheid zich toonde. Bovendien hebben de heiligen van de volgende twee duizend jaar de vrucht ondervonden van mijn Mensheid en via deze vrucht hebben zij vreugde aan mijn Godheid beleefd.

Nu zijn we dicht bij het eind van de derde 2000 jaar en er zal een derde vernieuwing zijn. Dit is de reden voor de algemene verwarring, het is niets anders dan de voorbereiding voor de derde vernieuwing. Bovendien als Ik in de tweede vernieuwing liet zien hoe mijn Mensheid handelde en leed en erg weinig van wat de Godheid deed, welnu, in deze derde vernieuwing zal Ik, nadat de aarde is gezuiverd en een grootdeel van de huidige generaties is omgekomen, zelfs grootmoediger zijn voor de schepselen. En Ik zal de vernieuwing uitvoeren door te tonen wat mijn Godheid deed in mijn Mensheid: hoe mijn Goddelijke Wil werkte met mijn menselijk Willen. Mijn liefde wil zich uiten en wil de buitensporigheden bekend maken die mijn Godheid deed in mijn Mensheid ten gunste van de schepselen, buitensporigheden die ver uitgingen boven en onder de buitensporigheden die mijn Mensheid naar buiten toe voltrok. Daarom spreek Ik je dikwijls over het leven in mijn Willen wat Ik tot nu toe aan niemand heb getoond. Hoogstens hebben zij de schaduw van mijn Wil gekend, de genade en zoetheid die die praktijk met zich meebrengt. Maar een binnendringen, zijn onmetelijkheid omarmen, zich samen met Mij vermenigvuldigen en overal binnengaan – terwijl je op aarde blijft – zowel in de Hemel als in de harten, menselijke wegen loslaten en werken op goddelijke wijze, dat is nog niet bekend – zodat het voor velen vreemd zal lijken. En wie zijn brein niet open heeft voor het licht van de waarheid zal niets begrijpen. Maar stapje voor stapje zal Ik de weg wijzen, nu eens de ene waarheid tonend dan een andere over het leven in mijn Willen zodat zij het tenslotte zullen verstaan.

Welnu, de eerste schakel die verband houdt met het ware leven in mijn Willen was mijn Mensheid. Mijn Mensheid zwom samen met mijn Godheid in het eeuwig Willen, en volgden al de acten van de schepselen om zich die toe te eigenen en om de Vader, namens de schepselen goddelijke glorie te brengen en ook om alle acten van het schepsel de waarde, de liefde en de kus van het eeuwig Willen te geven. In deze sfeer van het eeuwig Willen zag Ik alle mogelijke acten die het schepsel moest doen, maar niet deed, alsmede hun goede acten die slecht werden gedaan en Ik deed wat niet werd gedaan en Ik herdeed wat slecht werd gedaan. Welnu wat niet werd gedaan alsook wat niet alleen voor Mij werd gedaan, bleef volledig opgeschort in mijn Willen. En Ik wacht op die schepselen die in mijn Willen zullen komen leven. En Ik wacht op hen om alles te herhalen wat Ik deed in mijn Wil.

Daarom heb Ik jou gekozen als de tweede verbindingsschakel met mijn Mensheid, om jouw willen één te maken met het mijne en mijn zelfde acten te herhalen. Anders zou vanuit dit gezichtpunt mijn Liefde die mijn Godheid manifesteerde in mijn Mensheid zonder uitlaatklep blijven en zonder glorie van de kant van het schepsel en zonder het volmaakte doel van de Schepping dat zich moet insluiten in mijn

Willen en zich moet vervolmaken. Het zou zijn alsof Ik al mijn bloed had vergoten en zo veel had geleden zonder dat iemand het wist. Wie zou Me bemind hebben? Welk hart zou geraakt zijn? Geen enkel. Dientengevolge zou Ik in niemand vrucht gedragen hebben, de glorie van mijn Verlossing". Waarop ik de woorden van Jezus onderbrak: "Mijn liefde, als dit leven in de Goddelijke Wil zo veel goeds bevat waarom maakte U het niet eerder bekend?" En Hij: "Mijn dochter, eerst moest Ik bekend maken wat mijn Mensheid uitwendig deed en leed om zielen in staat te kunnen stellen te weten wat mijn Godheid inwendig deed. Het schepsel is niet in staat mijn werk helemaal in één keer te begrijpen, daarom manifesteer Ik Me beetje voor beetje. En aldus, vanuit jouw verbinding met Mij, zullen de schakels met andere schepselen aanhaken. En Ik zal zo een stoet van zielen hebben die, in mijn Willen levend, alle acten van de schepselen zullen herdoen. Ik zal de glorie verkrijgen van zoveel opgeschorte acten, alleen voor Mij gedaan ook door de schepselen, en wel van alle standen – maagden, leken – naar gelang hun dienstwerk. Zij zullen niet langer menselijk werken, maar doordringend in mijn Willen, zullen hun acten zich voor allen vermenigvuldigen op een totaal goddelijke wijze. Bovendien wijk Ik van de kant van de schepselen de goddelijke glorie voor zo veel sacramenten, op een menselijke manier toegediend en ontvangen, andere ontheiligd andere vervuild door eigenbelang en voor zoveel goede werken waardoor Ik meer onteerd dan geëerd werd. Ik verlang vurig naar deze tijd. Bovendien bid en verlang jij samen met Mij. En verbreek de verbinding niet met Mij, jij bent de eerste".

deel 12 – 4 februari 1919

Het lijden van Jezus werd bewerkt door zijn Godheid. Luisa, als nog een mensheid van Jezus tot op dit ogenblik, moet net als Hij werkzaam zijn in zijn Godheid. Deze werkzaamheid moet opgaan in de Goddelijke Wil.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand voelde ik drie dagen lang hoe mijn gedachten opgingen in God. Vele keren trok de goede Jezus me binnen in zijn allerheiligste Mensheid en ik zwom in de onmetelijke zee van de Godheid. Oh wat zag ik veel dingen! Hoe helder zag ik alles wat de Godheid uitwerkte in zijn Mensheid en dikwijls onderbrak Jezus mijn gedachten vol verrassing en zei: *"Kijk mijn dochter, met wat voor buitensporigheid van liefde Ik het schepsel beminde! Mijn Godheid was te jaloers om het schepsel de voltooiing van de Verlossing toe te vertrouwen en dus maakte Ik de passie door. Het schepsel was niet in staat Mij net zo dikwijls te laten sterven als er schepselen waren en zouden zijn, schepselen die voortkwamen uit het licht van de Schepping en voor zo veel doodzonden als ze hadden begaan. Mijn Godheid wilde een leven voor ieder leven van het schepsel en leven voor iedere dood die het schepsel zichzelf aandeed door een doodzonde. Wie zou zo veel macht hebben over Mij en Mij zo dikwijls laten sterven als mijn*

Godheid? Wie zou de kracht, de liefde en standvastigheid kunnen hebben om Mij zo dikwijls te zien sterven als mijn Godheid. Het schepsel zou er mee ophouden en minder hebben gedaan.

Bovendien denk niet dat deze activiteit van mijn Godheid laat in mijn leven begon. Die begon immers zo gauw mijn conceptie zich had voltrokken in de schoot van mijn Moeder die dikwijls dezelfde pijnen onderging, werd gemarteld en dit sterven telkens samen met Mij ervaarde. Dus zelfs vanaf haar moederschoot trad mijn Godheid op als liefhebbende beul. Omdat het echter uit liefde was, was het veeleisender en minder soepel, zodat geen doorn of nagel mijn lijdende Mensheid werd bespaard. Maar dit was niet zoals de doornen, nagels en zweepslagen die Ik leed in de Passie die het schepsel Mij aandeed, dat niet werd vermenigvuldigd. Net zo veel als ze gaven, zo veel bleven er. Integendeel, die van mijn Godheid werden vermenigvuldigd bij iedere belediging. Dus zoveel doornen als kwade gedachten, zo veel nagels als onwaardige werken, net zo veel klappen als pleziertjes, net zo veel pijnen als verschillende beledigingen.

Het waren zeeën van talloze pijnen, doornen, nagels en klappen. Vergeleken met de Passie die de Godheid Me gaf, was de Passie die de schepselen Me gaven tijdens de laatste van mijn dagen slechts een schaduw van wat de Godheid Mij deed lijden in de loop van mijn leven. Daarom heb Ik de zielen zo lief! Hun levens kosten Me zoveel. Dat zijn pijnen die onbegrijpelijk zijn voor geschapen breinen. Treed daarom binnen in mijn Godheid en zie en raak met je handen aan wat Ik geleden heb”.

Ik weet niet hoe ik me bevond in de goddelijke onmetelijkheid, waar voor ieder schepsel tranen van gerechtigheid werden opgericht, waar de lieve Jezus moest reageren op ieder van hun acten, de pijnen moest ondergaan, de dood en boete moest doen voor allen. Toen werd Jezus, als een zacht lammetje, gedood door de goddelijke handen om weer te verrijzen en weer de dood te ondergaan. Oh God! Oh God! Wat een hartverscheurende pijnen! Sterven om weer tot leven te komen en weer tot leven komen om zich te onderwerpen aan een nog hartverscheuender dood!

Ik voelde me sterven bij het zien van mijn lieve Jezus die zo dikwijls werd gedood. Ik zou Hem zelfs éénmaal sterven hebben willen besparen, Hij die me zo liefheeft. Oh, hoe goed begreep ik dat alleen de Godheid mijn lieve Jezus zo veel kon laten lijden. En alleen de Godheid kon met trots zeggen dat Hij de mensen zo dwaas en tot het uiterste had liefgehad met ongehoorde pijnen en oneindige liefde. Dat betekent, noch engelen noch mensen beschikken over de macht om ons met zoveel offerende heldenmoed lief te hebben als een God. Maar wie kan alles verwoorden?

Mijn arme brein zwom in die onmetelijke zee van licht, van liefde en pijnen. En ik bleef erin verdronken zonder te weten hoe er uit te kunnen. Als mijn beminnelijke

Jezus me bovendien niet had binnengetrokken in de kleine zee van zijn allerheiligste Mensheid – waarin het niet zo overspoeld werd, zonder enige begrenzing te kunnen zien – had ik niets kunnen zeggen. Nadien vervolgde mijn lieve Jezus: *“Geliefde dochter, mijn levenstaak, kom in mijn Wil. Kom zien hoeveel er nog te vervangen is voor zo veel acten die nog steeds opgeschort zijn en niet vervangen door schepselen. Mijn Wil moet in jou zijn als een tandwiel van een horloge. Als dat draait, draaien alle andere raderen. En het horloge geeft de uren en minuten aan. Dus alle harmonie zit in de beweging van het belangrijkste rad. En als het tandwiel niet beweegt, blijft het zonder beweging.*

Zo ook moet in jou mijn Wil het belangrijkste tandwiel zijn, wat beweging geeft aan je gedachten, je hart, je verlangens, aan alles. Bovendien. Als mijn Wil het rad is van het middelpunt van mijn Wezen, van de Schepping en van allen, zal jouw beweging, vertrekkend vanuit dit centrum, zoveel acten van schepselen komen vervangen. Als zij voorts zichzelf vermenigvuldigen in de beweging van allen, als bewegingscentrum, zullen zij, ten behoeve van de schepselen, hun acten neerleggen bij mijn troon en zo voor allen plaatsvervangend optreden. Wees daarom aandachtig. Je opdracht is groots en totaal goddelijk”.

deel 12 – 6 februari 1919

De manier waarop de ziel zoveel geconsacreerde hosties kan vormen om Jezus de communie te geven.

Ik ging helemaal op in mijn zoete Jezus en deed zoveel ik kon om binnen te gaan in het goddelijk Willen om de keten te vinden van mijn eeuwige liefde, het eerherstel en mijn voortdurende roep om zielen – wat mijn altijd beminnelijke Jezus ‘vanaf de eeuwigheid’ van mij verlangd heeft. Ik wilde mijn karige liefde in de tijd verbinden met die liefde die Jezus eeuwig heeft gekoesterd om Hem oneindige liefde, oneindig eerherstel te geven en mijzelf te geven in plaats van allen, zoals Jezus me geleerd had.

Terwijl ik dit deed kwam mijn lieve Jezus snel en zei: *“Mijn dochter, Ik heb veel honger”.*

Toen leek het of Hij van binnen uit mijn mond veel kleine witte balletjes nam en die op at. Toen, alsof Hij genoeg te eten wilde hebben van alles, ging Hij binnen in mijn hart en met beide handen nam Hij grote en kleine brokjes en at die snel op. Toen steunde Hij, alsof Hij genoeg te eten had gekregen, op mijn bed en zei: *“Mijn dochter, als de ziel Mijn Willen in zich insluit en Mij liefheeft, sluit ze Mij in, in mijn Willen. In haar liefde vormt ze dan rondom Mij, de accidenten om Mij daarin in te sluiten. En ze vormt een hostie voor Mij. Dus als ze lijdt, als ze eerherstel geeft etc. sluit ze mijn Willen in zichzelf in. Zij vormt veel Hosties om Mij uit te delen en geeft*

Mij genoeg te eten op een goddelijke wijze Mij waardig. Zo gauw Ik de Hosties zie die in de ziel gevormd zijn, ga Ik er direct naar toe om Mezelf er mee te voeden om zo mijn onstilbare honger te verzadigen d.w.z. dat het schepsel Mij liefde voor Liefde geeft. Zo kun je Me zeggen: U hebt Mij de communie gegeven en ook ik heb U de communie gegeven”.

Waarop ik zei: “Jezus, mijn hosties zijn uw eigen dingen. Liever gezegd uw dingen zijn van U. Daarom blijf ik altijd de mindere van U”.

En toen zei Jezus: “Voor wie Mij werkelijk bemint weet Ik niet hoe Ik er rekening mee wil houden. Bovendien in mijn hosties is het Jezus die Ik je geef, en van jouw kant is het Jezus die je Mij geeft. Wil je het zien?” En ik: ja!

Hij strekte zijn hand uit in mijn hart en nam er een van de kleine witte balletjes uit. Hij brak het open en daaruit kwam nog een Jezus.

Toen zei Hij: “Heb je het gezien? Hoe gelukkig ben Ik als het schepsel in staat blijkt Mij de communie te geven! Maak daarom veel hosties voor Mij. En Ik zal komen om Mezelf in jou te voeden. Ik zal de tevredenheid, de glorie en de liefde doen herleven zoals toen Ik Mezelf ontving bij de instelling van het H. Sacrament”.

deel 12 – 9 februari 1919

De plaatsen waarheen Jezus Luisa, de hemelse Moeder en andere zielen geroepen heeft.

Ik neem weer op wat werd neergeschreven op 29 januari. Ik zei tegen mijn lieve Jezus: “Is het mogelijk dat ik de tweede verbindingsschakel ben met uw Mensheid? Er zijn zielen zo dierbaar voor U dat ik niet verdien in hun voetspoor te treden. Bovendien is er uw boven alles verheven Moeder die de eerste plaats inneemt in en boven alles. Het komt me voor, lieve liefde van mij, dat U een grapje wil maken. Niettemin word ik gedwongen vanwege de gehoorzaamheid door een zeer wrede scheur in mijn ziel, om dit op papier te zetten. Mijn Jezus, heb medelijden met mijn hardvochtig martelaarschap”.

Terwijl ik dit zei, sprak mijn altijd beminnelijke Jezus mij omhelzend: “Mijn dochter, waarom maak je je zorgen? Is het niet mijn gewoonte uit het stof een keus te maken en grote mirakelen te doen en grote wonderen van genade? Alle eer aan Mij. Daar komt nog bij, hoe zwakker en onbeduidender de persoon, des te meer word Ik verheerlijkt in haar. Bovendien, Mijn Moeder komt niet op de tweede plaats in mijn liefde en mijn Wil, maar vormt een geheel met Mij. Het is bovendien ook zeker dat Ik zielen heb die Me zeer dierbaar zijn. Dit sluit echter niet uit dat Ik de een of ander uitkies voor een hoge taak – en niet alleen voor die taak, maar voor zulk een hoogte van heiligheid nodig voor het leven in mijn Willen.

De genaden die niet nodig waren voor de anderen die Ik niet riep voor een leven in deze onmetelijke heiligheid van mijn Wil is noodzakelijk voor jou die Ik zelfs vanaf

de eeuwigheid heb uitverkoren.

In deze zo zeer droeve tijden koos Ik jou omdat jij, levend in mijn Willen, Mij goddelijke liefde, goddelijk eerherstel en goddelijke genoegdoening geeft – die alleen te vinden is in mijn Willen. In deze tijden vraagt mijn liefde en mijn Willen dat Ik Mij meer uitdruk in liefde. Temidden van zoveel menselijke goddeloosheid kan Ik toch wel doen wat Ik verlang. Kan iemand Me soms tegenhouden? Nee, nee, bedaar daarom en wees trouw aan Mij”.

deel 12 – 10 februari 1919

Jezus vraagt Luisa een nieuw “Ja” om haar te laten overgaan van het stadium van gevormd te worden tot een Mensheid van Hem, tot het stadium van handelen als Hij in de Goddelijke Wil.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand kwam mijn altijd beminnelijke Jezus, nam mijn handen in de zijne, bleef die vasthouden en met majesteitelijke welwillendheid zei Hij: *“Mijn dochter, wil je leven in mijn Willen? Aanvaard je de taak van tweede schakel met mijn Mensheid? Aanvaard je al mijn liefde als de jouwe, mijn Willen als leven en dezelfde pijnen die de Godheid mijn Mensheid oplegde, die zo talrijk waren dat mijn liefde de onweerstaanbare behoefte voelde niet alleen om die bekend te maken maar er ook in te delen in zoverre dat mogelijk is voor een schepsel. Alleen Ik kan die bovendien met hen delen en die bekend maken aan wie in mijn Willen leeft in die totaal leeft op kosten van mijn liefde. Mijn dochter, het is mijn gewoonte om het ja-woord te vragen van het schepsel om dan vrij met haar te werken”.*

Jezus zweeg alsof Hij wachtte op mijn Fiat. Ik was verrast en zei: “Mijn Leven, Jezus, uw Wil is de mijne. U verenigt die en vormt één enkel Fiat. Dan zeg ik ja samen met U. Overigens smee ik U medelijden te hebben met mij. Mijn ellende is groot en alleen omdat U het verlangt zeg ik Fiat”.

Maar oh, hoe voel ik me een “niets” en verpulverd in de diepte van mijn niets-zijn en nog veel meer dat dit “niets” werd geroepen tot leven en het Al.

Toen verenigde mijn lieve Jezus de twee Willen en bestempelde die met een Fiat. Mijn “ja” trad binnen in de Goddelijke Wil en verscheen niet als een menselijk “ja” maar een goddelijk, omdat het was uitgesproken in het goddelijk Willen van Jezus. Dit jawoord bracht het zeer plechtige eerherstel en omhelsde allen, alsof het allen mee naar Jezus wilde nemen, plaatsvervangend voor allen. Het was een “ja” dat het zegel droeg en de macht van het goddelijk Willen, niet uitgesproken uit angst of uit eigenbelang om heilig te worden, maar alleen om in de Wil van Jezus te leven en voor het heil van allen, alsook om Jezus goddelijke glorie en eerherstel te geven.

Mijn beminnelijke Jezus leek zo gelukkig met mijn jawoord dat Hij zei: *“Nu wil Ik*

je tooien en je kleden zoals Ik, zo dat jouw ja-woord samen met Mij komt om mijn eigen dienstwerk te herhalen voor de Majesteit van de Eeuwige”.

Toen bekleedde Jezus me, vereenzelvigd met zijn Mensheid en samen bevonden we ons voor de verheven Majesteit. Ik weet niet hoe ik 't moet zeggen – deze Majesteit was een ontoegankelijk onmetelijk en gekleurd Licht van onbegrijpelijke schoonheid waar alles van af hing. Ik raakte er in verloren en de Mensheid van mijn Jezus werd klein. Alleen al binnengaan in de sfeer van dit Licht maakte iemand gelukkig en verfraaide hem. Maar ik weet niet hoe dit als maar te beschrijven.

Toen zei mijn lieve Jezus: *“Aanbid samen met Mij de ‘ongeschapen macht’, in de onmetelijkheid van mijn Wil, zodat niet alleen Ik, maar ook nog een menselijke schepping op een goddelijke manier – namens al haar broeders van de generaties van alle eeuwen – Hem aanbidt die alles schiep en waarvan alle dingen afhankelijk zijn”.*

Hoe mooi was het om samen met Jezus te aanbidden! Wij vermenigvuldigden onszelf voor allen. Wij zetten ons voor de troon van de Eeuwige als een verdediging voor wie de verheven Majesteit niet hadden erkend, nog sterker, voor wie Die beledigd hadden. En we gingen op pad voor het heil van allen om het bekend te maken aan allen. Ik deed nog andere acten samen met Jezus, maar ik voel dat ik niet weet hoe erover te blijven schrijven. Mijn brein gaat op en neer en weet geen juiste woorden aan te reiken. Daarom ga ik niet verder. Als Jezus het verlangt zal ik terugkomen op dit punt.

Toen bracht mijn lieve Jezus me terug in mezelf maar mijn brein bleef vast zitten aan een eeuwig punt van waaruit ik niet kon bewegen. Jezus, Jezus, help uw dochter, help uw kleine vonkje!

deel 12 – 13 februari 1919

Jezus roept Luisa op zijn taak op te nemen in de Goddelijke Wil zoals Hij deed. De waarde van een act in de Goddelijke Wil.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand zocht ik met groot verlangen mijn altijd beminnelijke Jezus. Toen kwam Hij, een en al goedheid en zei: *“Geliefde dochter van mijn Willen, wil jij in mijn Wil binnengaan om op een goddelijke wijze zo vele acten te vervangen die niet gedaan zijn door onze broeders, vele andere die menselijk gedaan zijn en andere acten die wel heilig zijn, ja, maar menselijk en niet gedaan in de goddelijke orde? Ik heb alles gedaan in de goddelijke orde maar Ik ben nog niet tevreden. Ik verlang dat een schepsel binnengaat in mijn Wil en op goddelijke wijze, mijn acten komt kussen, zich in de plaats stelt voor allen zoals Ik voor haar deed. Dus kom, kom. Ik verlang ernaar, Ik verlang er zo naar dat Ik jubel wanneer Ik zie dat het schepsel binnen treedt in deze goddelijke sfeer en zich vermenigvuldigend samen met Mij, zich vermenigvuldigt in allen en bemint,*

eerherstel geeft en zich in de plaats stelt voor allen en voor ieder apart op een goddelijke wijze.

Ik herken in haar niet langer menselijke dingen, maar al mijn dingen. Mijn liefde verheft zich en vermenigvuldigt zich. Het eerherstel vermenigvuldigt zich tot in het oneindige en de plaatsvervanging is goddelijk. Wat een vreugde. Wat een feest! De heiligen verenigen zich met mij en vieren feest. Bovendien wachten zij vurig op één van hun zusters om hun eigen acten te vervangen, heilig in de menselijke orde maar nog niet in de goddelijke orde. Zij bidden dat ik het schepsel direct laat binnen treden in deze goddelijke sfeer en dat al haar acten alleen vervangen worden door de Goddelijke Wil en met het zegel van de Eeuwige. Ik heb het gedaan voor allen. Nu verlang Ik dat jij het doet voor allen". Waarop ik zei: "Mijn Jezus, uw woorden brengen me in de war. Ik weet dat alleen Gij voldoende zijt voor allen – en dan, alles is van U".

En Jezus: "Het is zeker dat alleen Ik voldoende ben voor allen. Maar ben Ik niet de Meester, die een schepsel kan uitkiezen en haar een taak geven samen met Mij en haar voldoende maken voor allen? Bovendien, is het wel van belang voor jou dat alles het mijne is? Kan Ik misschien niet aan jou geven wat van Mij is? Dit is voor mij totale tevredenheid – je alles geven. Bovendien mishaag je Me als je niet instemt met Mij en het niet aanvaardt. En je bedreigt Me met die reeks genaden die Ik je gaf zodat je kon geraken op dit punt dat Ik kon oproepen voor deze taak".

Ik ging binnen in Jezus en ik deed wat Jezus deed. Oh, hoe duidelijk zag ik wat Jezus me had gezegd! Met Hem werd ik vermenigvuldigd in allen, zelfs in de heiligen. Maar weer terug bij mezelf, kwamen er wat twijfels bij me op en Jezus vervolgde: "Eén enkele act van mijn Wil, zelfs voor een ogenblik, is vol scheppend leven. Bovendien, wie dit leven bezit kan op dat ogenblik leven geven aan allen en allen behoeden. Dus vanuit deze enkele act van mijn Wil krijgt de zon het levenslicht, de aarde wordt behoed en de schepselen krijgen leven. Waarom twijfel je dan? En dan, Ik heb mijn hof in de Hemel en Ik wil nog een hof op aarde. Kun je raden wie die hof zal vormen?"

Waarop ik zei: "De zielen die zullen leven in uw Wil". En toen zei Hij: "Juist. Het zijn precies zij die zonder een zweem van eigenbelang en van persoonlijke heiligheid maar, met goddelijke heiligheid, zullen leven voor het welzijn van hun broeders en één enkele echo vormen met de Hemel".

deel 12 – 20 februari 1919

Ieder geschapen ding is een relatie van genade en liefde van Schepper en schepsel. Luisa wordt geroepen om voor ieder ding eer te geven aan God namens iedereen.

Nog steeds in mijn gebruikelijke toestand was ik samen met mijn lieve Jezus. Nu eens toonde Hij zich als kind, dan weer gekruisigd. Toen transformeerde Hij mij in zichzelf en zei: *“Mijn dochter, treed binnen in Mij, in mijn Godheid en stroom in de eeuwigheid van mijn Wil. En je zult de scheppende macht aantreffen in de act van de machine van het hele universum. In alles wat Ik schiep legde Ik een relatie, een stroom genaden, een bijzondere liefde tussen de verheven Majesteit en het schepsel. Maar het schepsel wilde geen zorg dragen voor deze relatie, deze genaden en deze Liefde. Zo moest God de schepping wel opschorten die noch erkend noch gewaardeerd werd. Toen Hij echter zag dat mijn Mensheid het passend waardeerde en dat ieder geschapen ding zijn relatie kreeg met de Eeuwige en Hem erkende en Hem liefhad, niet alleen namens zichzelf maar voor de hele mensenfamilie, wilde Hij niet kijken naar het verkeerde van de andere zonen. Vandaar dat Hij met de grootste tevredenheid het uitspansel schiep, het voorzag van sterren, wetend dat die sterren vele en gevarieerde relaties zouden vormen, talloze relaties en rivieren van liefde die zouden stromen tussen mijn Mensheid en het verheven Wezen.*

De Eeuwige keek naar het uitspansel en bleef tevreden over de onmetelijke harmonieën, de liefdescontacten tussen Hemel en aarde. Daarom ging Ik daar bovenuit, En met een enkel scheppend woord schiep Ik de zon aan het uitspansel als de voordurende woordvoerder van het verheven Wezen, begiftigd met licht en warmte, tussen Hemel en aarde geplaatst, alles beheersend, bevruchtend en verlichtend met zijn zoekend oog van licht dat lijkt te zeggen tot iedereen: ‘Ik ben de zeer volmaakte prediker van het goddelijk Wezen. Weerspiegel jezelf in mij en je zult Hem herkennen. Hij geeft leven aan allen. Hij heeft niets nodig. Niemand kan Hem raken. Kijk goed naar mij en je zult Hem herkennen. Ik ben zijn schaduw, de weerspiegeling van zijn Majesteit en zijn voortdurende woordvoerder’.

Oh wat een oceaan van liefde, van relaties ontstonden tussen mijn Mensheid en de verheven Majesteit. Alles wat je ziet, zelfs het kleinste bloemetje in het veld, was een relatie tussen het schepsel en de Schepper. Daarom was het juist dat Ik meer dankbaarheid, meer liefde zou verlangen van de kant van de schepselen. Ik deed alles opnieuw en Ik erkende en aanbad de scheppende kracht. Maar mijn liefde tegenover zoveel goedheid was niet tevreden. Ik verlangde andere schepselen om deze scheppende kracht te erkennen en lief te hebben en, in zoverre het mogelijk is voor een schepsel, deel uit te maken van deze relaties die de Eeuwige heeft verspreid in de hele wereld en namens allen eer te brengen aan deze scheppingsact van de Eeuwige. Maar weet je wie deze eer kan brengen? Zielen die leven in mijn Wil, die als zij er binnentreden al die acten van de verheven Majesteit in actie zien. Daar komt nog bij dat, omdat de Goddelijke Wil in alles en allen wordt aangetroffen, deze acten worden vermenigvuldigd in iedereen en eer, glorie, aanbidding en liefde geven namens iedereen”.

Ik weet niet hoe ik binnenging in dit goddelijk Willen, maar ik was altijd samen met mijn lieve Jezus. Ik zag deze verheven Majesteit bezig met het voortbrengen van de

schepping. Oh God, wat een liefde! Ieder geschapen ding ontving het zegel van liefde, de sleutel van contact en de stille taak om welsprekend over God te vertellen – maar aan wie? Aan het ondankbare schepsel! Ik weet niet hoe het verder te zeggen.

Mijn kleine intellect raakte zichzelf kwijt bij het zien van zoveel openingen voor contact, de onmetelijke liefde die er van uitging en het schepsel dat al deze weldaden beschouwde als niet ter zake.

Dus samen met Jezus – onszelf als het ware vermenigvuldigend in iedereen – aanbaden, en dankten wij de scheppende kracht namens iedereen. En de Eeuwige ontving de glorie van de schepping. Jezus verdween en ik kwam weer tot mezelf.

deel 12 – 24 februari 1919

Onder alle geschapen dingen is de mens het meesterwerk van God. Luisa moet eer geven aan God voor iedere act van de mens.

In mijn gebruikelijke toestand zei de gezegende Jezus toen Hij kwam: “Mijn dochter, je hebt niets gezegd over de schepping van de mens, het meesterwerk van de scheppende macht, waar de Eeuwige niet met druppels of slokjes, maar met stromen zijn liefde, schoonheid en heerschappij uitstort. En in de buitensporigheid van zijn liefde legt Hij zijn eigen Zelf als centrum van de mens. Maar Hij wilde een waardige woonplaats in hem. Wat deed dus deze ongeschapen verheven Majesteit? Hij schept de mens naar zijn beeld en gelijkenis. Aan de diepte van zijn liefde onttrok Hij zijn adem en met zijn almachtige adem stortte Hij zijn leven in – en gaf de mens al zijn kwaliteiten, in verhouding tot het schepsel, hem aldus makend tot een kleine god.

Dus, alles wat je ziet in de schepping was niets vergeleken bij de schepping van de mens. Oh, hoeveel hemelen, sterren en zeer mooie zonnen strekten zich uit in de geschapen ziel. Hoeveel verschillende schoonheid, hoeveel harmonie! Het is voldoende te zeggen dat Hij keek naar de geschapen mens en Hem zo mooi vond dat Hij verliefd op hem werd.

Vandaar dat Hij, jaloers op zijn eigen wonder, zichzelf aanstelde als bewaker en eigenaar van de mens en tegen hem zei: ‘Ik heb alles voor jou geschapen. Ik geef je het beheer over alles. Alles is van jou en je zult geheel de Mijne zijn, al zul je niet alles kunnen begrijpen – de zeeën van liefde, de intieme en buitengewone relatie en de gelijkenis tussen de Schepper en het schepsel’.

Ach, dochter van mijn hart, als het schepsel maar eens wist hoe schoon haar ziel is, hoeveel goddelijke gaven ze bezit en hoe zij, onder alle geschapen dingen, alles overtreft in schoonheid, macht en licht – zodat men kan zeggen dat zij een kleine

god is en een kleine wereld die alles in zich bevat – oh hoe zou ze haar waarde beter inschatten en zich niet bevuilen met zonden, zelfs niet in het minst; zo’n zeldzame schoonheid, een wonder zo ontzaglijk vol scheppende kracht. Maar het schepsel, bijna zonder zelfkennis, en zelfs zonder haar Schepper te kennen, gaat voort met zich te bevuilen met duizenden smerigheden die het werk van haar Schepper zo misvormen dat Hij Zichzelf nauwelijks herkent. Overdenk eens wat een smart dit voor Ons is. Treed daarom binnen in mijn Wil en kom samen met Mij voor de troon van de Eeuwige in naam van onze broeders – voor al de acten die zij moeten doen, als dank dat zij geschapen zijn als een wonder van liefde van zijn almacht. En toch zijn zij zo ondankbaar”.

Direct bevonden Wij ons voor zijn verheven majesteit. En namens allen drukten wij onze liefde uit, dank en aanbidding voor de schepping van iedereen vanuit zulk een buitensporigheid van liefde en vanwege zoveel prachtige hoedanigheden.

deel 12 – 27 februari 1919

Acten in zijn Willen zijn voor Jezus lucht, licht, tabernakels en hosties terwijl Jezus zich vrij voelt en de ziel vrij maakt.

In mijn gebruikelijke toestand roept de gezegende Jezus, als Hij komt, mij bijna altijd in zijn Wil om op een goddelijke manier de acten van de schepselen te herstellen of te vervangen. Welnu, toen Hij kwam zei Hij: “Mijn dochter, wat een stank stoot de aarde uit! Ik vind geen plekje meer voor Mij, en Ik word gedwongen door deze stank de aarde links te laten liggen. Jij echter kunt een beetje aangename lucht voor Mij bereiden. En weet je hoe? Door alles wat je doet in mijn Wil te doen. Door jouw acten zul je goddelijke lucht voor Mij bereiden en Ik zal die inademen en een plaats voor Mij vinden op aarde. Bovendien zal Ik, terwijl mijn Wil overal circuleert, overal de lucht inademen die jij voor Mij zult bereiden. En dit zal de slechte lucht verdrijven die de aarde uitzendt naar Mij”.

Even later, kwam Hij weer terug en vervolgde: “Mijn dochter, hoe veel duisternis. Die is zo diep dat het lijkt of de aarde bedekt is met een zwarte mantel. Het is zo erg dat de schepselen niet langer zien. Zij blijven of blind of zij hebben geen licht om te zien. Daar komt nog bij dat Ik niet alleen goddelijke lucht voor Mij verlang maar ook licht. Doe daarom je acten voortdurend in mijn Wil die niet alleen lucht vormt voor je Jezus, maar ook licht. Je zult mijn afspiegeling zijn, mijn weerkaatsing, de afspiegeling van mijn Liefde en van mijn eigen Licht. Sterker nog, Ik zeg je dat als je je acten doet in mijn Wil, zul je niet alleen tabernakels oprichten. Maar als je je gedachten vormt, je verlangen, je woorden, je eerherstel, je acten van liefde, dan zullen er veel Hosties van je uitgaan, geconsecreerd door mijn Wil. Oh wat zal mijn liefde vrij kunnen stromen. Ik zal in alles vrije ruimte hebben. Niet langer